

DVAJA DETEKTÍVI – JEDEN ČLOVEK, JEDNA AI.
A LOV NA NEODHALITEĽNÉHO VRAHA.

BEZ STOPY

„Vyvážené, detailné, inteligentné, provokatívne.“

AMANDA REYNOLDS

J O C A L L A G H A N

Ljndeni

Bez stopy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Jo Callaghan

Bez stopy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**BEZ
STOPY**

J O C A L L A G H A N

BEZ
STOPY

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Venujem Aurore a Connorovi

„Naše telá na nič nezabúdajú. Každý strach, každú spomienku, každú radosť, každú traumú, ktorú ste kedy zažili, môžete vystopovať a nájsť vo svojom tele. Vaše telo si pamätá príbehy, na ktoré váš mozog zabudol... telo si pamätá.“

BESSEL VAN DER KOLK, MD,
*Telo si pamätá: Mozog,
mysel a telo pri liečení traumy*

Atherstone, Warwickshire, 7. decembra, 17.55

Neotočí sa, aby skontroloval, či nie je sám. Neprejde na druhú stranu ulice, kde je viac domov, viac svetiel. Dokonca ani nepredstiera, že niekomu volá, ani nedrží dáždňik ako obušok. Jednoducho kráča nocou bez prítomnosti strachu.

Nevidí, že sa pozerám.

Zastaví sa pri vchodových dverách, šmátra po kľúči, ktorý cestou domov nedržal v ruke. Vchádza do chodby, ani sa nepozrie cez plece, keď kopne do dverí.

Predstavte si, cíti sa tak bezpečne.

Predstavte si, je taký hlúpy.

Z jeho arkierového okna sa rozžiari matné žlté svetlo, ktoré zafarbí mrazivo biely chodník. Teraz je v prednej izbe, nezatahne žalúzie pred nočnou tmou a hrozbou snehu. Stojí pred bledosivou pohovkou a diaľkovým ovládačom mieri na veľkú obrazovku nad kozubom. Miestnosť zaplnia blikajúce obrázky.

Zovriem zmrznuté päste a cez drevené okenice vidím elegantný, luxusný nábytok, vysoké georgiánske stropy a zarámované obrazy lemujúce steny. Ako sa niekto ako on ocitol v takomto krásnom dome? Vydýchnem tak dlho a ťažko, až mám chvíľu pocit, že miznem v obláčiku ľadovo bieleho dymu.

V priebehu niekoľkých sekúnd sa rozplynie. A predsa som stále tu: sám na chladnej, tmavej ulici.

Mŕtvy chlad noci ma štípe cez tenisky a vysáva z môjho tela teplo. Prenášam váhu z jednej stuhnutej nohy na druhú. Ešte nie je neskoro odísť.

Takmer to urobím.

Ale potom začne padať sneh, prízračne biely v temnej noci.

Hlavou mi preblesknú spomienky: moja tvár skreslená v trblietavej vianočnej guľi, dunenie vzdialenej hudby; sneh a sneh.

Krv mi rýchlo pulzuje v tom, čo mi zostalo zo srdca, keď zdvihnem tvár k nebu. V oku mi pristane snehová vločka a ja prijmem jej ľadové bodnutie. Už ma nebudú prenasledovať duchovia minulých Vianoc. Som tu, aby som si vydobyl späť svoju budúcnosť.

Otočím sa späť k oknu, za ktorým si odpíja z fľaše piva, nohy má rozkročené, ako pozerá televíziu, nevnímajúc tmú za sebou.

Palce si zastrčím pod ramenné popruhy, cítim váhu batoha a všetkého, čo obsahuje.

Dnes večer zistí, čo je to strach.

PRVÁ KAPITOLA

**Dom hlavnej inšpektorky Kat Frankovej, Coleshill,
Warwickshire, 8. decembra, 5.44**

„Budem počítať do desať,“ upozornila hlavná inšpektorka Kat Franková. „A potom idem hore.“ Namierila baterkou na drevený poklop nad sebou a osvetlila chumáče pavučín, ktoré sa kývali v chladnom rannom vzduchu.

Ticho.

Kat začala počítať jasným, výrazným hlasom, ktorý, ako dúfala, neprehrádzal jej strach. Keď sa dostala k desiatim, zhlboka sa nadýchla a položila ruku na chladný kovový rebrík. „Idem hore,“ zopakovala a šplhala sa stále vyššie a vyššie, až mala na dosah poklop do podkrovia.

Baterku si presunula do ľavej ruky, pravou zatlačila na drevené dvere a posunula ich nahor cez otvor. Zažmurkala a zaprela sa o niečo zvláštne. No okrem studeného, zatuchnutého zápachu dávno zabudnutých miest a opustených vecí tam nebolo nič. Kat namierila baterku do zívajúcej tmy a vystúpila na posledné dva schody, kým nemala hlavu a plecia v podkroví.

Rýchlo očami prehľadávala miestnosť s nízkym stropom, číhajúc na známky útoku. Prehľadala podlahu, či po nej nebehajú pavúky, a trámy, či na nich nevisia netopiere, pričom sa zachvela hrôzou z temných, tienistých zákutí. „Takže dohoda

zníe, že sa mi budete držať z cesty,“ zakričala. „Už aj tak je to dosť ťažké, takže teraz nepotrebujem žiadne pavúcie srandičky.“ Rýchlo prešla baterkou po streche a želala si, kiežby si vzala šiltovku. Keby jej na hlavu spadol pavúk, asi by sa zbláznila.

V podkroví však vládlo ticho a pokoj.

Dýchalo sa jej o čosi ľahšie. Kat mierila baterkou na hromady škatúl a vriec, ktorými bola posiatá podlaha podkrovia. Kriste, aký neporiadok. Keď sa sem nasťahovali, podávala Johnovi na rebríku všetky staré veci z ich predchádzajúceho domu a usmerňovala ho, aby ich ukladal tam, kde ich opäť ľahko nájdu. No keďže ich rastúci syn a rozširujúca sa kariéra im zaberali čoraz viac času, bolo pre Johna rýchlejšie jednoducho vyhodiť nahor vrece s Camovým starým oblečením alebo pri vchode pohodiť škatuľu s vyradenými hračkami či knihami s prísľubom, že to všetko uprace neskôr.

No pre Johna neexistovalo žiadne „neskôr“. Ak v tomto chaose kedysi existoval nejaký systém, teraz sa stratil. Kat vzdychla. Ako mala, dočerta, medzi tým všetkým nájsť vianočné ozdoby? Namierila baterkou do pravého kúta, kde ešte všetko vyzeralo relatívne usporiadane. Bolo tam niečo limetkovo zelené, starostlivo zabalené do priehľadnej plastovej fólie.

Panebože. Camov Mojžišov kôš!

Inštinktívne sa otočila, ale, samozrejme, nebol tam nikto iný, s kým by sa mohla podeliť o poznanie. Vlastne neexistoval ani jeden živý človek, ktorý by si pamätal, ako sa s Johnom trápi-li nad tým, aký kôš na spanie kúpiť, a minuli oveľa viac, ako si mohli dovoliť, len aby sa Cam naučil spať niekde inde ako v ich náručí.

Potlačila ľútosť a rázne presunula baterku od Camovej detskej vaničky, jeho postieľky a tašky s prvým oblečením. Nemohla sa nimi teraz zaoberať. Bola tu len kvôli vianočným ozdobám. Logika jej hovorila, že by nemali byť príliš ďaleko od vchodu,

ale logika nebola Johnovou silnou stránkou. „Kam by ich asi dal?“ zamrmlala.

Na ľavej strane zbadala veľkú plastovú škatuľu, ktorá jej bola povedomá, a naklonila sa, aby ju pritiahla bližšie. Škatuľa sa pohla a do tváre jej náhle narazili drobné čierne krídla.

Kat vykričkla, odskočila dozadu a takmer stratila rovnováhu, keď napoly unikala a napoly padala po rebríku. Pustila baterku a mlátila si po šatách a vlasoch, aby si to z nich dostala.

Zadychčaná sa pozrela na podlahu na schodisku, posiatu drobnými čiernymi kúskami. Naklonila sa bližšie. Do jednej z nich štychla prstom. Plast. Neboli to krídla. Boli to len malé kúsky rozpadnutého čierneho plastu. Kat sa zamračila. Všetky vrecia na odpadky, ktoré tam za tie roky vyniesli, sa museli rozpadnúť. Zošmykla sa na podlahu a rozvírila vzduch, takže roztrúsené kúsky sa vznášali okolo nej ako konfety. S laktami na kolenách si zaborila ruky do vlasov. Ježiš, čo sa z nej stalo? Žena v perimenopauze, trpiaca nespavosťou, ktorá sa za svitania rozhodne zniesť vianočné ozdoby z podkrovia; niekto, kto sa rozpráva s pavúkmi a koho vydesí rozpadnuté vreco na odpadky.

Hnevala sa na svojho manžela. Prečo John neupratal podkrovie? Prečo dal veci do čiernych vriec na odpadky, preboha? Prečo sa nikdy nedostal k tomu, aby do podkrovia nainštaloval poriadne svetlo?

Kat si zaborila tvár do dlaní, bola na pokraji plaču. Prečo musel zomrieť?

Vyskočila, keď jej zazvonil budík. Bolo 6.15 ráno. Čas prísť sa do práce a predstierať, že je úplne normálna, fungujúca ľudská bytosť. Klikla na kalendár, aby si pripomenula, kedy má prísť. Dokelu. Dnes ju čaká štvrtročná porada so šéfom McLeishom. Kat si rukami pošúchala tvár. Vedela, že je na hrane. Cítila, ako sa zem vedľa nej prepadá, ako ju nadol ťahá gravitácia smútku. Keď Cam odišiel na univerzitu, zostalo jej tak málo, čoho sa mohla chytiť.

Pozviechala sa na nohy, očistila si posledné kúsky plastu, ktoré jej ešte držali na pyžame, myseľ sa jej každou sekundou zaostrovala. Musí presvedčiť McLeisha, aby jej dnes dal živý prípad.

Potrebovala niečo pevné, čoho by sa mohla chytiť, inak sa potopí, zmizne bez stopy.

DRUHÁ KAPITOLA

Policajné riaditeľstvo Leek Wootton, Warwickshire,
8. decembra, 10.09

Hlavná inšpektorka Kat Franková vedela, ako vypracovať písomnú správu, dokonca aj prezentáciu v PowerPointe na prvú štvrtročnú poradu policajnej jednotky budúcnosti, ktorú viedla. Teraz sedela za stolom v kancelárii svojho šéfa, inšpektora McLeisha, a rozprávala mu o uzavretých prípadoch, ktoré vyriešili v rámci pilotného projektu v lete. Udržovala jeho pozornosť ľudskými príbehmi, ktoré sa skrývali za štatistikami: dvadsaťšesťročná sekretárka, ktorú našli pod terasou rekreačného domu jej šéfa; tridsaťpäťročný otec, ktorého vytiahli z dna kanála; a, čo bolo zo všetkého najhoršie, pätnásťročná dievča, ktoré napokon našli medzi troskami a sutinami v dajakom opustenom brlohu.

McLeish ju zasypával otázkami a Kat odpovedala bez zaváhania a potreby skontrolovať si poznámky. Každý deprimujúci detail sa jej vryl do mozgu. Najmä to dievča. Videla ho zakaždým, keď sa jej nedarilo zaspáť.

Nakoniec sa jej šéf oprel v kresle a zložil si ruky na veľkom bruchu. „Tri z troch. Nie je to zlé, to sa musí uznať.“

„Zdá sa, že ste sa prepočítali,“ povedal Lock, jej partner, umelá inteligencia.

McLeish sa zamračil na trojrozmerný holografický obraz mladého černocho, ktorý obsadil miesto medzi Kat a jeho stvoriteľkou, profesorkou Okonedovou. Lock bol znepokojivo realistický, ale Kat vedela, že ho nezaujímajú reálne záhyby na sivom obleku ani dokonale upravené fúzy, krátka pestovaná brada či takmer hollywoodsky vzhľad. Hoci nešlo o nič viac než o priesečník svetla a hmoty, pričom šikovné kódovanie zabezpečilo umelej inteligencii program hlbokého učenia sa, niečo na Lockovi bolo: ako sa plynulo a ladne pohyboval, spôsob, akým jeho tmavé oči niekedy na vás pozerali s nevinnosťou dieťaťa.

A rovnako ako dieťa sa ešte nenaučil, že keď niekto ako McLeish povie „Prosím?“, nie je to výzva na zopakovanie urážlivej poznámky.

Napriek jej varovnému zakašľaniu Lock pokračoval v rozprávaní. „Povedal som, že ste sa prepočítali. Tri z troch je sto percent, čo znamená, že úspešnosť hlavnej inšpektorky Frankovej je v skutočnosti vynikajúca, ak vezmeme do úvahy, že priemerný počet vyriešených odložených prípadov v Anglicku je momentálne menej ako päťdesiat percent.“

Kat potlačila vzdychnutie. Ktorú časť z „Nechaj rozprávať mňa“ Lock nepochopil? Napriek tomu, že McLeish súhlasil s prítomnosťou umelej inteligencie na ich oddelení a povzbudzoval Kat, aby tento projekt viedla, bol stále nepriateľský voči detektívom s umelou inteligenciou. Báľ sa, že sa stanú trójskym koňom pri ďalšom znižovaní počtu policajtov. Kat spočiatku celkom súhlasila s jeho skeptickým postojom – rakovinu jej zosnulého manžela nediagnostikovala práve umelá inteligencia, takže o nebezpečenstvách rozhodovania strojov vedela viac ako väčšina iných. Keď sa však obávala, že jej vlastný syn sa stal obeťou v prípade, ktorý vyšetrovali v lete, ani jeden človek jej neveril: predpokladali, že jej úsudok zatemňujú emócie. Lock bol jediný, kto súhlasil s tým, že fakty podporujú jej hypotézu, a prekonal sám seba, aby pomohol zachrániť jej syna. Kat mala

stále výhrady voči úlohe umelej inteligencie v policajnej práci, ale hoci Lockov prístup založený na algoritmoch mohol často vyvolávať podráždenie, nikdy nezabudla na to, ako pri nej Lock stál, sám, keď najviac potrebovala pomoc.

„Tak či onak,“ povedala Kat a znovu si získala McLeishovu pozornosť, „faktom je, že pri odložených prípadoch ‚úspech‘ znamená len toľko, že môžeme uzavrieť spisy, zvýšiť mieru objasnenosti a poskytnúť rodinám odpovede. To, čo nemôžeme urobiť, je zmeniť skutočný výsledok.“

„Čo to znamená?“

„To znamená, že si myslím, že je čas, aby sme pracovali na živom prípade.“

„Aha, myslíš si to?“ McLeishov hlas znel jemne, ale v očiach mu svietilo varovanie.

„Áno, myslím.“ Pred dvadsiatimi rokmi by možno pod jeho neúprosným pohľadom zaváhala, ale keď jej minulý rok zomrel manžel, stalo sa jej to najhoršie, čo si mohla predstaviť. Vždy bola odvážna (alebo bezohľadná, záležalo na uhle pohľadu), ale teraz sa nebála ničoho a nikoho. „Inšpektor Hassan a seržantka Browneová skutočne zdokonalili svoje policajné zručnosti a napriek všetkým jeho chybám,“ povedala a zdvihla ruku, akoby uznávala nespočetné množstvo vecí, v ktorých sa umelá inteligencia mýlila, „rýchlosť a hĺbka, s ktorou Lock dokáže analyzovať kamerové záznamy, sociálne siete a iné údaje, z nás robí jeden z najrýchlejších a najefektívnejších tímov, v akom som kedy pracovala. Zdá sa mi škoda nenasadiť tím nášho kalibru na skutočné živé prípady, kde by sme ešte mali šancu niekoho zachrániť.“

„Alebo riskovať, že ich stratíme kvôli tunajšiemu Robocopovi.“

Lock si priložil obe ruky k brade a vzdychol spôsobom, ktorý naznačoval sklamanie. „Táto poznámka vychádza skôr z vašich vlastných iracionálnych obáv a nepochopenia umelej inteligencie než z posúdenia faktov na základe rizika.“

„Prosím?“

„Povedal som...“

„Počul som, čo si povedal.“

„Lock nemá filter,“ pripomenula mu Kat, keď tvár jej šéfa začala výrazne červenieť. Úprimne povedané, kopla by Locka pod stolom, nebyť toho, že jej noha by prešla priamo cez jeho. Pozrela sa na jeho stvoriteľku, profesorku Okonedovú, aby ju podporila. Pôsobila v Národnom inštitúte pre výskum umelej inteligencie NiAIR a napriek svojej nedôvere k tradičnej polícii (alebo skôr kvôli nej) súhlasila s prítomnosťou Locka ako člena Katinho tímu.

„Presne tak,“ prikývla mladá profesorka. „Lock nechce byť hrubý. Bol naprogramovaný tak, aby sa nepodriaďoval moci. Len hovorí pravdu tak, ako ju vidí.“

„Nové šteniatko mojej ženy si myslí, že predná izba je záchod, ale to neznamená, že sa zmierim s tým, že sa mi vyšpiní na koberec.“ McLeish mykol hlavou smerom k dverám. „Tá vec má byť schopná hlbokého učenia sa, takže sa vráťte, keď zvládne vhodné spôsoby.“

Profesorka Okonedová pokojne zavrela notebook a zdvihla sa, ale Kat zostala sedieť. Neposkytnúť takému efektívnemu tímu, ako bol ten jej, živý prípad nebolo len iracionálne – bolo to nemorálne. Pri pomyslení na to, že bude musieť povedať ďalším rodičom, že sa potvrdili ich najhoršie obavy, sa cítila ako uväznená pod jednou zo záťažových prikrývk, ktoré ľudia v poslednom čase často vychvaľovali. Títo ľudia však nevideli to, čo videla ona. Na to, aby v noci mohla zaspať, bolo treba viac než len záťažovú prikrývku.

Rozhodla sa, že to skúsi ešte raz. „Naším cieľom je vytvoriť nový model policajnej práce pre budúcnosť. To sa nám nepodarí, kým nebudeme pracovať na živých prípadoch, šéf.“

McLeish pozrel z Kat na hologram Locka sediaceho za jeho stolom. „Je to príliš riskantné.“

„Každá veda zahŕňa riziká,“ namietla profesorka Okonedová a na jej inak hladkom čele sa objavila úhľadná malá vráska. „Takto dosahujeme pokrok.“

„Toto nie je žiaden poondiaty vedecký projekt. V stávke je viac ako pár Bunsenových horákov. Okrem samotných prípadov ide aj o dôveru verejnosti v policajný zbor.“

Profesorka zdvihla obočie. „Ktorá je v súčasnosti na historickom minime. Zmyslom spolupráce detektívov s umelou inteligenciou je obnoviť dôveru verejnosti v políciu, čo je, ako viete, podľa mňa príliš dôležité na to, aby sme to nechali na ľudí. Lock má zabudovaný protikorupčný softvér, nie je schopný klamať a do policajnej práce vnesie väčšiu transparentnosť aj rozhodovanie založené na dôkazoch. Lock predstavuje riešenie, pán hlavný inšpektor McLeish, nie problém.“

Kat sa uškrnula, keď tvár jej šéf nadobudla znepokojujúco fialový odtieň. Mladá vedkyňa mohla rovnako dobre obviňiť jeho rodinu z korupcie.

„Šéf,“ ozvala sa tým najprívetivejším tónom, aký dokázala vyčariť, čo v štyridsiatich piatich rokoch už nebolo veľa. „Aj ja som skeptička, ale možno je načase zistiť, či Lock dokáže držať krok v skutočnom prípade v reálnom čase, keď je faktov málo a musíme sa spoliehať na svoj inštinkt, úsudok a skúsenosti.“

McLeish prižmúril oči a mračil sa Locka. No skôr ako stihol prehovoriť, zazvonil mu telefón. Zdvihol ho, chvíľu počúval a potom gestom naznačil Kat a profesorku Okonedovej, aby opustili miestnosť.

„Výborne, Lock,“ povedala Kat, len čo sa ocitli na druhej strane McLeishových dverí. „Zase si čítal *Ako si získať priateľov a pôsobiť na ľudí?*“

„Nie. Mal by som?“ Lock chvíľu skúmal jej tvár a potom sa pozrel na profesorku Okonedovú. „Aha. To je vtip?“

Kat pokrútila hlavou. „Cieľom tohto stretnutia bolo presvedčiť McLeisha, aby nám dal nejaký živý prípad. Ty si to práve desaťkrát sťažil.“

„Len som vyslovil objektívnu pravdu.“

„Ja viem, len niekedy musíš...“

„Klamať?“ prehodil Lock.

„Nie, nie klamať, len...“

„Nehovoriť pravdu?“

„No, nie úplnú pravdu.“

Lock rozťahol ruky s ladnosťou, ktorá Kat vždy trochu uchvátila. „Myslel som, že polícia musí hovoriť celú pravdu a nič než pravdu.“

„Na súde áno.“

Profesorka Okonedová si odfrkla.

„Ide o to, že...“ pokračovala Kat a opatrne volila slová. „Ešte si sa nenaučil nuansy ľudskej reči a správania, takže kým sa to nenaučíš, bude asi najlepšie, ak budeš mlčať, pokiaľ ti nepoložia otázku.“

Lock sa na ňu zadíval.

„No? Je to jasné?“

„Teraz, keď ste mi položili otázku, tak áno.“

Bol našťvaný? Niekedy jej Lock pripomínal staré dámy, ktoré sa tvárili, akoby nevedeli, koľko je hodín, keď ste sa ich pýtali, ale vo chvíli, keď ste odišli, už nakupovali online na svojich iPhonoch a s kamarátkami sa bavili cez Zoom. Ale stroj sa predsa nemohol našťvať, nie? Niekoľko sekúnd naňho hľadela, kým sa rozhodla, že na to teraz nemá čas. „Vraciam sa do práce,“ povedala a otočila sa smerom k svojej kancelárii.

„Nemáte dohodnutú návštevu u praktického lekára, detektívka Franková?“ zatiahol Lock.

Dokelu. Úplne zabudla na stretnutie o jedenástej. Kat sa pozrela na svoj telefón. Schôdzka s McLeishom sa predĺžila a bolo už takmer pol jedenástej. „Budem to musieť zrušiť,“ zamrmlala.

„Znova? To bude už tretí raz, čo to zrušíte.“

„A čo?“

Lock pokrútil hlavou, akoby bola skôr neposlušné dieťa, nie jeho šéfka. „Vzhľadom na to, ako môže bolesť kolien obmedzovať fungovanie a aktivitu ľudí, a na vysoký výskyt osteoartrózy u žien vo vašom veku je úplne iracionálne, aby ste stále odkladali návštevu u lekára.“

Ženy v jej veku? Drzý hajzlík. „Ak si si nevšimol, Lock, mám veľa práce.“ Okrem zakladania a vedenia tímu musela s Camom absolvovať nekonečné nákupy pred jeho sťahovaním do nového univerzitného bytu, nehovoriac o ich hodinových telefonátoch na Zoome (*ako si nájsť priateľov/urobiť lazane/ustlať posteľ?*). Nasledovali znepokojujúco dlhé odmlky (*prepáč, mal som opicu/vybitý mobil*) a šialené neskoré večerné e-maily (*TÁTO ESEJ JE NA ZAJTRA, PROSÍM, SKONTROLUJ MI PRAVOPIS!!!*).

Kat zdvihla ruky, akoby sa snažila dať tvar všetkým bizarným, ale nevyhnutným úlohám, ktoré zaplavovali jej život, no nedarilo sa jej to. „Nemám čas ísť k všeobecnému lekárovi.“

„Ľudské bytosti majú veľa chýb, detektívka Franková, ale možno najväčšou chybou zo všetkých je to, že majú len jedno telo. Ak sa môj hardvér pokazí, môžem si zaobstarať upgrade alebo sa stiahnuť do cloudu.“ Lock urobil pohrdavé gesto smerom k svojmu telu. „Bohužiaľ, vy túto výhodu nemáte.“

Kat si prezrela hologram zhora nadol. Obraz naznačoval, že ide o zdravého, nápadne pekného muža okolo tridsiatky, ale to bolo všetko. Keby chcela, mohla by cezeň prestrčiť ruku a dotknúť sa steny za ním. Možno vyzeral ako muž, ale bol dokonca menej ako duch. Vzdychla.

„Ľudské telo nie je dokonalé,“ povedala ticho. „Ale bez tela nikdy nepocítiš teplo slnka na tvári ani dotyk milencovej ruky.“

Zdalo sa, že v Lockových očiach sa niečo mihlo. Pristúpil o krok bližšie, takže obraz jeho tváre bol len niekoľko centimetrov od jej. „Môžete cítiť tieto pominuteľné veci, ale nakoniec

slnko zapadne. A všetci ľudia zomrú, hlavná inšpektorka Franková. Dokonca aj vy.“

Kat sa naježila. Akoby práve jej zo všetkých ľudí musel pripomínať, že každý zomrie. „To je pravda,“ uznala. „Ale zatiaľ mám výhodu smrteľných prstov, čo znamená, že môžem urobiť aj toto,“ povedala a rázne stlačila tlačidlo na oceľovom náramku, čím umelá inteligencia zmizla.

Profesorka Okonedová sa na ňu zamračila.

„No a čo?“ bránila sa Kat. „Nie je to dôvod, prečo ste vytvorili vypínacie tlačidlo?“

„Aby ste sa vyhli legitímnej výzve? Nie, to naozaj nie.“

Dvere do McLeishovej kancelárie sa otvorili, skôr ako stihla odpovedať.

„Detektívka Franková,“ povedal. „Na vrchole hory Mount Judd sa práve našlo ukrižované telo muža, nahé, s odrezanými ušami. Je tím pripravený prevziať živý prípad?“